

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Ersen ere forenede.

Nr. 12.

Den 15de Marts 1897.

46de Aargang.

Tale af Præsident George W. Cannon,

holdt i Salt Lake City den 22. November 1896.

Der er endnu nogle Minuter tilbage, som kunne afbenyttes uden at trætte Forsamlingen. Alle have uden Tvivl glædet sig ved Broder Heber J. Grants Bidnesbyrd. Jeg ved, at det opvarmer enhver Sidste-Dages Helligs Hjerte at høre Guds Tjeners Bidnesbyrd om dette Bærks Guddommelighed. Der som den Ald, der er tændt i vore Hjerter, er døsig eller tildels sluffet, vil Guds Tjeners Bidnesbyrd om Sandheden oplive den og gjengive os den forrige Glæde og den Taknemmelighed mod Gud, som vi paa Tider, da vi maaste vare mere trofaste, have følt. Der som vi altid kunde bevare denne kostbare Gave, vilde vi ikke synde af Frygt for at miste den. Det er en værdifuld Gave, naar Mænd og Kvinder modtage den Helligaands Bidnesbyrd; det er Kirkens Kraft. Enhver Mand og Kvinde, som er Medlem af denne Kirke, er i de fleste og burde i alle Tilfælde være et særskilt Bidne om Guds Bærk. Udspred denne Forsamling; lad hvert Individ blive omgivet af andre Trosbekjendere,

og de ville, fjønt alene, være uafhængige Bidner om Sandheden. Bring disse Personer sammen igjen, og de ville formedelst deres individuelle Bidnesbyrd og Kundskab om Sandheden udgjøre et Samfund, der i visse Henseender er mageløs. Vi burde være Herren meget taknemmelige for hans Mistundhed mod os i denne Retning. Det gjør ingen Forskjel, hvor mange der modstaa eller fornægte Guds Bærk; Sandheden er udgaaet fra Himmelen og vil bestaa; ingen Modstand kan overvinde den. Sandhedens Budbærere kunne tilintetgjøres og Sandheden paa den Maade udslettes i det Mindste for en Tid; men medens de leve, vil Sandheden bestaa. Gud har sagt angaaende det sidste Dages store Bærk, at det skal ikke omstyrtes, ej heller skal det Folk, som annammer det, blive tilintetgjort; det vil bestaa, indtil Frelseren kommer, og det vil udfylde Guds Hensigter.

Det er ligeledes opmuntrende at høre Bidnesbyrdet om Evangeliets Gaver; det fylde mit Hjerte med Glæde,

og jeg vilde ønske til Herren, at vi Alle levede saaledes, at disse Gaver bestandig kunde være iblandt os; thi dersom de vare det, vilde vi være et forskjelligt Folk fra det, vi ere. Vi vilde ikke lade os omdrive, som mange gjøre, af ethvert Lærdomsvejr ved Menneskenes Spil og Forsførelsens Kunstgreb. Vi ere til en vis Grad i den Stilling for Tiden. Paulus siger, at Apostlene bleve jatte i Kirken i det udtrykkelige Njemed at forhindre de Hellige fra at omdrives af ethvert Lærdomsvejr eller af Menneskenes Træfthed. Læg Mærke til dem, som lytte til Apostlene, og til de Autoriter, Gud har stillet i sin Kirke, og I ville se, at de lade sig ikke tumle som Bølger for ethvert Lærdomsvejr eller ved Menneskenes Træfthed; men de, som ikke give Ngt paa, eller som forkaste disse Autoriteter, lade sig tumle. Der kan siges, at det er forkert at adlyde Præstedømmet. Jeg siger Eder, at Menneskene kunne ikke blive frelst uden ved Præstedømmets Virksomhed under Guds Søns Vejledning; vi maa hellere betragte denne Kjendsgjerning, som den er. Jeg ved, at det er bleven en populær Ide hos Mange at være passive, ja, Nogle betragte det endogsaa som forkert at forsvare de Principer, som Gud har aabenbaret til sin Kirke, og hvorved den har naaet sin nuværende Stilling. Vi maa holde Haanden for Munden af Frygt for at sige Noget, der kunde give Anstød mod Evangeliets Principer eller mod en eller anden Afdeling af Kirken. Gud har meddelt Præstedømmet til Menneskenes Børn i specielle Njemed. Er det en af Hensigterne at tyrannisere over, nedtrykke eller lægge tunge Byrder paa Guds Folk? Nej, det er ikke, og de Sidste-Dages Hellige vide dette; Gud har gjen-givet Præstedømmet for at frelse Menneskene, og Præstedømmet har udført

sin Mission. Det har bragt Velsignelse, Fremgang og Himlens og Jordens Velsignelser til dem, som have sluttet sig til denne Kirke og fulgt Præstedømmets Vejledning.

Nationens ledende Mænd indrømme, at den Fremgangsmaade, der er brugt for at opbygge Kommunen i Utah, er den mest patriotiske og et værdigt Eksempel for Folket i de forenede Stater. Jeg har modtaget Breve fra ledende Mænd, som anerkjende denne Kjendsgjerning. De sige naturligtvis Intet om vor Religion; men vi forstaa, hvad Virkning det har haft, selv i religiøs Henseende. Der findes ikke noget Sted paa Jorden et lignende Eksempel som det, de Sidste-Dages Hellige frembyde mellem disse Bjerger. Betragt, hvad der er udført. Tusinder ere bragte hertil fra Fattigdom i de gamle Lande, ikke at tale om dette Land; Orkenen, et Land uden Velkomst er bogstaveligt bragt til at blomstre som en Rose, og alle Besøgende forundre sig derover; alt dette er udført af Mormonerne og Mormonismen. Tusinder velsigne den Dag, da de først hørte Evangeliet, paa Grund af den Frihed, som det har bragt til dem og deres Børn.

Vore ledende Mænds Hensigt har altid været, at Enhver skulde have et Hjem, dyrke sit eget Land og ikke drives derfra ved Beskatning. Vi virkede med Held efter denne Plan i en Række af Aar. Ingen anden Kommune af lignende Størrelse kunde fremvise saa mange Personer, der ejede deres egne Hjem og havde saa lette Skatter, som Folket i Utah. Som Følge af dette, forenet med Flid, er Folket gaaet fremad. De lærte en Lektie, som, dersom de havde efterlevet den, vilde have befriet dem fra den finansielle Byrde og høje Skat, som nu trykker dem; men Folket var korthnet i mange Retninger. Idet

Mindste aabnede de ikke Djnene for at se. Dersom de Hellige ville lægge sig de Raad paa Hjerte, som de have modtaget i Eftermiddag, og leve saaledes, at Guds Aand kan hvile paa dem i et rigt Maal, ville vi se mange herlige Ting, som vi ikke se nu, og vi ville ikke blive omdrevne af et ethvert Værdomsvejr eller Rygte, ligemeget hvad det er, eller hvorfra det kommer. Jeg vil dog ikke bebrejde Eder; thi I ere det bedste Folk paa Jorden, og jeg søler til at bebrejde mig selv lige saa meget som Eder; men dette er vor Stilling.

Herren har udført forunderlige Ting i dette Land; men vi indse det ikke saa godt som de, der komme her i Besøg. Vi ere blevne saa ilde omtalte, at Mange formodede, at vi vare det sletteste Folk paa hele Jorden; men naar de komme her og se os, høre om, hvad vi have udført, og undersøge vore Forhold, forundres de over det, og over at vi ikke paa- skjønne det bedre, end vi synes at gjøre. Vi lade os henrive af enhver Ting. I visse Henseender bliver dette Folk lettere ført bag Øjset end andre Folk; men de besidde dog en Dømmekraft, hvorved de kjende den rette Hjrdes Røst, naar de høre den.

Jeg søler det som en Være at være en Sidste-Dages Hellig og at tælles iblandt Eder i dette Land. Jeg har set dets Udvikling og de Forandringer, der ere foregaaede fra Begyndelsen. Jeg har set, hvad Herren har udrettet for os, og jeg kan ikke være ham taknemmelig nok. Jeg søger at indprente dette paa dem, som ikke have været Vidne til disse Ting, naar jeg kommer i Berøring med dem. Jeg tror, at vi af alle Folk burde være mest taknemmelige; thi Guds Haand har hele Tiden vist sig i det, der er hændet os. Naar jeg tænker paa de Planer og Anslag, der have været lagte til vor Undergang,

er det forunderligt, som vi ere blevne bevarede. I de ti Aar, jeg var Medlem af Kongressen, maatte jeg bestandigt virke for at modarbejde Lovforslag, der vilde have borttaget enhver Frihed, vi besad, og kun Guds Magt kunde bevare dette Folk. Lovforslag i Snesvis bleve formulerede her og sendte til Kongressen, og de vare af en saadan Beskaffenhed, at næsten hvilket som helst af dem, dersom det var blevet vedtaget, vilde have frataget os alle vore borgerlige Rettigheder. Det er ikke længe siden, at der blev gjort Forsøg paa at fratage os vor Stemmeret og nedsette os til samme Standpunkt som Kineserne og Indianerne; dersom dette var sket, hvorledes vilde det da have gaaet os? Betragt disse Folk, og I kunne maasse da danne Eder en Ide om, hvorledes vi vilde være farne. Vi vilde være blevne plyndrede, berøvede Alt og intet Forsvar have haft. Hvem vilde have taget vort Forsvar, naar vi vare berøvede vore borgerlige Rettigheder? Hvad giver Emigranterne, uagtet de ofte ere ulærde og fattige, Magt i dette Land? Det er deres Stemmeret; Politikerne søge deres Understøttelse. Men en vel udlagt Plan var stærkt i Gang for at berøve os vor Stemmeret, den Rettighed, som er nedarbet til os fra vore frie Fædre; Gud befriede os fra denne Nedværdigelse. Hvem skal have Væren derfor? Tilkommer den dem, som opspandt disse Planer, og som vilde have ført dem igjennem? Have vi nogen Forpligtelse overfor dem paa Grund af det? Jeg tror, at Nogle ere af den Mening; i det Mindste synes det saaledes. De, som lagde disse Planer og understøttede dem, ere forglemte eller kun ringe agtede. Væren for vor Frihed tilkommer Gud; vi have vor Ret, og vi have Gud og ikke Menneskene at takke derfor. Naar jeg tænker paa

disse Ting og betragter, hvorledes Herrens Tjenere have anstrengt sig til det Øberste fra Begyndelsen for at bevare Folkets Rettigheder, og da hører Nogle sige, at det er upatriotisk, syndigt og nedladende at lytte til Herrens Tjenere, som ved deres Bestræbelser have erhvervet sig Ret til at vejlede — jeg siger, at naar jeg hører saadanne Ting, tænker jeg paa, hvad en af de Gamle sagde: Utafnemmelighed er værre end Trolddoms Synd.

Fader os paaskjønne, hvad Gud har gjort for os. Ingen Sidste-Dages Hellig burde bede dette Folk at ære Menneskene, men at ære den Myndighed, som Gud har beskicket til at styre og vejlede; den har vist sig at være tilstrækkelig i alle Farer, Kriser og Prøver. Gud har tilfulde bevist, at han er istand til at udvælge Ledere for sit Folk, og at han er istand til understøtte dem i deres Stilling, naar han har valgt dem. De have altid været istand til at vejlede Folket paa den sikre Vej og til at gjøre dette uden at sammenblande Statens og Kirkens Ret eller i nogen Maade overstride Linien mellem den geistlige og den borgerlige Myndighed. Jeg ønsker at sige nogle saa Ord angaaende Vidnesbyrdet. Jeg blev for nogle Dage siden spurgt om Grunden til, at en Mand skulde bevidne, at hans Kundskab var blevet forøget. Naar han vidste, at Noget var fra Herren, vilde han da ikke altid vide det, og naar han vidste det, hvorledes kunde da hans Kundskab udvides? Broder Grant har i Eftermiddag forklaret, at det er muligt for et Menneske at miste sin Kundskab, at den kan bortsvinde. Vi have mange Eksempler paa dette i Kirkens Historie. Oliver Cowdery modtog Englandsbud; dette bevidnede han altid og nægtede det aldrig, men alligevel mistede

han sin Blads i Kirken og vandrede Mørket. Senere kom han tilbage til Kirken, og efter at han var bleven indlemmet, lagde han sine Hænder paa sit Hoved og sagde: „Paa dette Hoved lagde Johannes den Døber sine Hænder; paa dette Hoved beseglede han det mindre Præstedømme.“ Han vaskede aldrig i dette Vidnesbyrd; men han tabte for en Tid Evangeliets Lys og Vidnesbyrd, og vi kunne ligeledes tabe det. Det kan ogsaa blive forstærket eller formeret hos os fra Tid til anden ved den Helligaands Vidnesbyrd. Det, som vi ere Vidner til, bestyrker os i Troen. Dersom vort Vidnesbyrd af en eller anden Art er blevet dunkelt, ville Begivenhederne tjene til at gjøre det klarere eller tænde det paany. Paa den anden Side, dersom vi begaa Synd, vil Vidnesbyrdet fordunkles og tilsidst gaa ud. Den eneste Maade, hvorpaa vi kunne bevare Sandhedens Vidnesbyrd, er ved at leve saaledes, at Guds Mand stadig kan bo i vore Hjerter. Vi skulle besidde et levende Vidnesbyrd, ikke det Vidnesbyrd, vi modtog som Medlemmer af Kirken, naar vi bleve helbredede eller saa Andre blive helbredede; men et vedvarende Vidnesbyrd, saaledes at vi altid kunne bevidne, at dette er Guds Bærk. Et saadant Vidnesbyrd skulde vi besidde hver Dag af vort Liv. Jeg ønsker at bevidne, at dette er Guds Bærk, under hans Bestyrelse, under Jesu Kristi Ledelse; han er vor Konge og vor Lovgiver. Jeg bevidner, at dette er hans Kirke, at han har givet Myndighed til Menneskene til at handle i hans Navn, som hans Repræsentanter, for at indbyde Folket til at komme til Herren.

At Gud maa velsigne og styrke os til at bevare Vidnesbyrdet, er min Bøn i Jesu Navn. Amen. (Mill. Star.)

Ældste Edward Stevenson.

Ældste Edward Stevenson, en af de syv Præsidenter over de Halvbjærds, hensov i Døden i sit Hjem, omgivet af sin Familie, Kl. 11,10 Estermiddag den 27. Januar 1897. Han blev syg den 11. Sept. sidstleden, medens han i Walla Walla, Washington, var beskæftiget med at prædike Evangeliet, og han gjenvandt ikke senere sit Helse. Da han naaede sit Hjem, bedredes hans Tilstand dog saa vidt, at han kunde gaa ud; han aflagde et Besøg i Cottonwood, talte til de Hellige der og udførte andre Pligter; men den 11. December tog Sygdommen fat paa ny, og denne Gang med det endelige Resultat. Efter den Tid var han ikke mere istand til at forlade sit Hus.

Broder Stevenson efterlevede Vidomsordet nøje; han havde ikke drukket Te eller Kaffe i de sidste 30 Aar. Han var Herrens Bænk hengiven, og megen af hans Tid blev tilbragt i Missionens Tjeneste baade ude og hjemme.

Han var en Søn af Joseph Stevenson og Elisabeth Stevens og blev født i Gibraltar, Spanien, d. 1. Maj 1820. I Forening med sin Faders Familie, bestaaende af 5 Sønner, hvorefter han var den yngste, og 2 Døtre, ankom han til Amerika i 1827.

Da Stevenson var 11 Aar gammel, døde hans Fader, og han fik Ophold hos Dr. Richardson. I 1833, 13 Aar gammel, hørte han Ældsterne Jared Carter og Joseph Woods forkynde Evangeliet; han troede deres Vidnesbyrd, og om Vinteren samme Aar blev han døbt. Hans Moder og øvrige Familie sluttede sig ligeledes til Kirken. Dette skete i Michigan. De bosatte sig senere blandt de Hellige og toge med dem Del i de haarde Tider. Stevenson

var personlig bekendt med Profeten Joseph Smith og har i sin Dagbog nedskrevet flere af denne store Mands Lærdomme.

Han ankom til Utah i 1847 med General Charles C. Riches Kompagni, som Leder for en Afdeling paa 10 Personer. Han rejste 19 Gange over Ørten og 9 Gange over Atlanterhavet. I 1852 udførte han en Mission i Spanien, og han har udført mange andre Missioner. Han blev af Præsident Young beklædet som Hjemmemissionær, og han tilbragte 12 Aar i denne Tjeneste blandt de Hellige i forskellige Øer.

Hans lange Erfaring har gjort ham bekendt med mange Tildragelser i Kirkens tidlige Historie, og han har meddelt meget derom. Han var ligeledes personlig bekendt med mange af Kirkens tidligere Medlemmer og naaede dybt Interesse for Begivenheder, som knyttede sig til dem. Blandt dem, som han havde ført Samtale med om vigtige Tildragelser ved Kirkens Oprettelse i denne Husboldning, vare Vidnerne til Mormons Bog, og hans Beretning om deres Vidnesbyrd blev offentliggjort i vid Udstrækning, for at Alle kunde blive bekendte dermed og saa Lejlighed til at undersøge deres Rigtighed. Følgende spredte Uddrag angaaende Vidnerne til Mormons Bog ville vise, hvor udstrakte hans Optegnelser ere. Angaaende Oliver Cowdery siger han:

„Jeg har tidt hørt ham bære trofast Vidnesbyrd om Evangeliets Gjen-givelse ved en Engel, i hvis Nærværelse han stod i Forening med Profeten Joseph Smith og David Whitmer. Han bevidnede, at han saa Pladerne, hvis Blade Engelen vendte om, Blad efter Blad, at han hørte Engelen befale

Bidnerne at bære et trofast Bidnesbyrd for Verden om de Syner, de saa, og at Pladernes Overtættelse, der indeholdtes i Mormons Bog, bleve anerkjendte af Herren, at Bærket vilde sprede sig i Verden, og at ingen Magt kunde standse dets Fremgang".

I 1886 siger han om David Whitmer, efter at have paapeget tidligere Bidnesbyrd:

"David Whitmer har just fyldt sit 81. Aar. I hans sidste Bidnesbyrd til mig sagde han: Vige saa vist som Solen skinner, eller som jeg lever, viste en Engel sig for mig og Joseph Smith; jeg hørte Engelenes Røst, jeg saa ham staa foran os, og paa et Bord laa Pladerne, Labans Sværd og Kuglen eller Kompasjet".

Angaaende Martin Harris skriver han:

"I Aaret 1869 blev jeg bestiftet til at udføre en Mission i de forenede Stater. Da jeg havde besøgt flere af de østlige Stater, rejste jeg til Kirtland, Ohio, for at se det første Tempel, som i denne Generation er bygget af vore Folk; der mødte jeg Martin Harris kort efter, at jeg var kommen ud af Templet. Han fremtog et Eksemplar af Mormons Bog, første Udgave, som

han havde under sin Arm, og bar et trofast Bidnesbyrd om den, ligejøm jeg havde hørt ham bære det 36 Aar tidligere . . . Den 19. August 1870 skriver han: I Forening med Martin Harris forlod jeg Kirtland for at rejse til Utah. Den 21. kom jeg til Chicago, og i »American Hotel« bar han Bidnesbyrd for mange Menneſter om Englebesøg o. s. v.

I Efteraaret 1894 blev han valgt til en af de første syv Præsidenter for de Halvjerds, og siden den Tid har han arbejdet flittigt for at forkynde Evangeliet og udføre sit Kalds Pligter. Han udførte en Mission i Mexiko og var beskæftiget med Missionsarbejdet i de nordvestlige Stater, da han blev ihg.

Han efterlader 11 Sønner og 5 Døtre, og 9 Sønner og 3 Døtre ere gaaede forud for ham til Aanderens Verden. Hans nulevende Slægtninge udgjøre 64.

Begravelsen fandt Sted fra Tabernaklet i Salt Lake City den 31. Januar 1897, og Taler bleve holdte af Eldsterne Seymour B. Young og Jonathan Kimball, samt af Præsidenterne Wilford Woodruff og Joseph F. Smith. Paa Kirkegaarden blev Graven indviet af Ældste C. D. Fjeldsted. (Mill. Star.)

Poesi.

Saa ligger da Aaret og Iyfer og Ier
Som et endeløst Tidsrum til Længsler og Daad

Dg til Hvile!

Dg Nyet er tændt, og det fryser og sneer,
Det drysser med velmente Duffer og Raad

Om Vil, der skal gaas,

Dg Maal, der skal naas,

Før vi hvile.

— Ja, maatte det kjendes, naar Aaret er rundet,
At mange har villet og ebnet og bundet!

D. Mhlius-Erichsen.

Religionskiftere.

Under denne Titel skriver New-York »Commercial Advertiser« følgende Artikel:

„Det er kun under jærege og ualmindelige Omstændigheder, at en Mand er retsfærdiggjort i aabent Angreb mod en Religion, hvortil han tidligere har bekendt sig, og som han har stænket Understøttelse. Derjom Anledningen ikke er meget skarpt udpræget, er en saadan Fremgangsmaade for nær beslægtet med Utaknemmelighed og Forræderi til at vinde Bisald hos fornuftige og estertænkfomme Folk. Det synes i det Mindste at være et alvorligt Brud paa det Sømmelige for en Mand at anvende den Kundskab, som han har erhvervet i et Samsund, til dets Skade, og udsætte det for Skam og Foragt, naar han af en eller anden Grund forlader det. Selv om Samsundet virkelig fortjener at dables, er det langt bedre at overlade dette Arbejde til dem, der ikke ere knyttede ved saadanne Waand, som Fællesskab inbefatter.

Af saadanne Grunde stænker Offenheden kun ringe Tiltro til religiøse Overløbere, som gjøre det til en speciel Opgave enten gjennem Pressen eller ved offentlige Foredrag at lægge „stjulte og rædsomme Ting“ for Dagen om den Sekt, som de tidligere have tilhørt. Selv om Grundsladen til saadanne Afsløringer hviler paa betydelig Sandhed, ere de diskonterede formedelt den modbydelige Waade, hvorpaa de ere fremjatte. De kunne vække en midlertidig Sensation; men de ansægte ikke meget den alvorlige og mere dybtænkende Klasse i Samsundet og bære derfor kun ringe Frugt. Den frastødende og mistroiske Følelse, der klæber sig til en Mand, som offentliggjør sine religiøse Luftspring, overbejer i Almindelighed den Betydning, en saadan „Afsløring“ kunde have. Afsløringen kan være rigtig nok, men Folk forkaste den, fordi den kommer fra en uærlig Kilde.“

Oliens Velsignelse.

En Korrespondent spørger:

I hvilken Haand bør Olien holdes, naar den velsignes, og med hvilken Haand skal man berøre sin Sidemand?

Olien holdes almindelig i den højre Haand, og med den venstre berører man sin Sidemand; men i Forbindelse med dette Spørge kunne vi spørge: Derjom de, der besidde det hellige Præstedømme, holdt Olien i den venstre Haand, vilde det da gjøre Handlingen ughydig?

Bisjefligen ikke.

(Juvenile Instructor.)

Den 15. Marts 1897.

Sandhed og Vildfarelse.

„Hvad er Sandhed?“ Dette er maaste Menneskenes vigtigste Spørgsmaal, og det vækker altid Interesse; thi der er uendelige Sandheder, som endnu ikke ere opdagede, og Tusinder Vildfarelser, der maa hørtrykkes. Mennesket er saaledes befaftet, at det foretrækker at forblive i de Vildfarelser, som det i Ungdommen lærte var Sandhed, hellere end at anstrenge sig for at undersøge og prøve dem og kaste dem fra sig. Saa stærk er denne Tilbøjelighed, at den har foraarsaget Manges Død, som have søgt at indføre Sandheden.

I de mørke Tidsalbre blev det betragtet som en Brøde at modsigge en Gejstlig, særlig en pavelig; disse Mænd betragtedes som usejlbare i alle Spørgsmaal, der angik Kundskab; baade religiøse og videnskabelige Disputer bleve henvisne til deres Afgjørelse, og de afgjorde Sagen mellem de stridende Parter. Meget Saa havde Mod nok til at erklære om en Gejstligs Kjendelse, at den var forkert, selv om de vare istand til at bevise det; thi Overtroen var saa stor, at de, som kunde udføre noget Forunderligt, Noget, som Andre ikke kunde forstaa, antoges at staa i Forbund med den Dnde, og de vare derfor rede til at fordømme Beviserne som Trolddom. Nogle saa heroiske Mænd gjorde Angreb paa Vildfarelsens Skanser og vare heldige nok til at tilbagedrive en Del af Styrken. Det fordrede mange Opofrelser at udføre dette, og Striden er endnu ikke tilende.

Videnskabelige Vildfarelser have været haarde at hørtrykke i den forbigangne Tid, men dette er ikke Tilfældet i vore Dage, naar praktiske og fornuftige Beviser fremsføres. Menneskene have lært ikke at holde altsfor fast ved Teorier, der ikke ere demonstrerede, og de lytte villigt til nye Opbagelser, selv om disse omstyrte de forud dannede Begreber, som grundede sig paa Formodninger og hverken vare beviste at være falske eller sande.

Mange fremragende Mænd i videnskabelige Undersøgelser vægrede sig ved at undersøge religiøse Principer paa Grund af de Tvistigheder, der findes mellem Skriftens Fortolkere. Det er en behynderlig, men ikke desmindre sand Paastand, at der hersker mere Uoverensstemmelse om Betydningen af Bibelen end om Betydningen af nogen anden Bog. Dette er forkert, thi dersom denne Bog er Guds Ord, og derpaa tvivle vi ikke, maa den have samme Betydning for Alle, som læse den; men istedet for dette give de den en privat Udlæggelse, og de tillægge den omtrent lige saa mange forskellige Meninger, som der er Læsere.

Antag for Eksempel, at en Forening af videnskabelige Mænd samledes for at forklare Meningen af en Lærebog i Fysik eller Kemi, og de fandt en Læresætning i den som denne: „Dersom et koldt Kar, for Eksempel en Flaske, i nogle Minuter sættes med Mundingen over et Lys eller over en Gasflamme, da vil Flasken blive bedugget indvendig, og dersom den holdes afkølet paa Ydersiden, vil Fugtigheden danne Draaber, der kunne samles til Undersøgelse“. Antag videre, at der efter denne Sætning's Dplæsning opstod Disput om Meningen,

og at En vilde paaftaa, at det ikke var nødvendigt at bruge en Flamme, men at en elektrisk Buelampe vilde svare til Hensigten; en Anden, at det burde opfattes saaledes, som det stod; en Tredie, at det var ikke nødvendigt at vende Flaften om eller at afkjøle den; en Fjerde, at man kunde udrette det samme med Hænderne, og endelig en Femte, at det betød ikke Luft, men Vand. Læseren kan let indse, hvilken Forvirring det vilde foraarsage, skjønt Sætningens Rigtighed eller Urigtighed hverken blev bevist eller modbevist derved, og Tilhørerne vilde betragte dem, der toge Del i Diskussionen, som meget besynderlige Mænd.

Da Jesus fremkom blandt Jøderne, fandt han dem tvistende om Religionen paa en lige saa ufornuftig Maade som den, vi skildrede oven for, og han stræbte at vise dem deres Fejltagelser; men de vare saa fulde af Fordomme og indbildske Ideer, at de modsatte sig hans Lærdomme og vilde ikke tillade, at han foruroligede dem ved nogle Beviser. Han foreholdt dem de gamle Profeters Spaadomme om den kommende Messias, og naar han paaftod, at Tiden var kommen, og at han var den Messias, vilde de ikke undersøge hans Paaastande, men forkastede ham umiddelbart som en Bedrager, skyldig til Døden. De disputerede og fivedes om Smaaating og forglemte de mere vigtige Ting; bestræftede hermed forsømte de Lejligheden til at annamme Befrieren, der udelukkende ønskede at gøre dem Godt. De antog som Sandhed de Bildfarelser, der lærtes blandt dem, og deres Fordom var saa stærk, at den forhindrede dem i at undersøge deres virkelige Stilling. De disputerede uden Tvivl om Meningen af just de Bibelsprog, der forudsagde Messias' Komme, og en rigtig Opfattelse af disse vilde have paavist Jesus som den Messias, eller i det Mindste ledet dem til at bede Gud om Kundskab derom, og dette vilde have befriet dem for at deltage i den forfærdelige Brøde, at korsfæste Frelseren.

Har denne Generation tilfidesat religiøs Bildfarelse og Fordom? En Underjøgelse af Forholdene vil paa det Bestemteste besvare dette Spørgsmaal med et Nej. Menneskene ere ikke mere tilbøjelige i vore Dage til at modtage religiøse Lærdomme, der ikke stemme med deres forudfattede Ideer, end de vare for 1800 Aar tilbage, og de ere lige saa tilbøjelige til at bagtale og forfalste Sandheden, som de vare den Gang. De disputerer omtrent lige saa ufornuftigt om Skriftens Betydning, som ovennævnte Signelse fremsætter, og dog gjøre de Krav paa at være rigtige. De sige, at „født af Vand“ betyder ikke bogstavelig født af Vand, men af Ordet, at „begravet“ med Hensyn til Daabsmaa den kan bethyde Bestænkelse, at Forjættelsen: „Disse Tegn skulle følge dem, som tro“, betyder fra Kristi Dage og nogle saa Aar senere, men ikke vedblivende, at med Hensyn til Kristi Befaling: „Lærer alle Folk og døber dem i Navnet Faderens, Sønnens og den Helligaands, og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet Eder“, er det tilstrækkeligt at lære dem at tro.

Kan man forundre sig over, at oprigtige Undersøgere blive forvirrede og forvilbede, naar de høre saa megen Modsigelse mellem Bibelen og dens Fortolkere, som gjøre Krav paa at forkynde Evangeliet i Overensstemmelse med den. Dette foraarsager, at mange betænksomme Mennesker tvivle, og at Andre betragte Saliggjorelsens Budskab af saa ringe Betydning, at de næppe lægge Mærke dertil. Der er ikke andet Middel mod den Splid, der findes blandt Sekterne, end Lydighed mod Evangeliets og Kristi simple, rene og ligefremme Lærdomme. Derfor

Folket ønsker at vide, om disse blive forkyndte paa Jorden i vore Dage, da lader dem undersøge de foragtede og ilde omtalte Sidste-Dages Helliges Være. Stop ikke, naar de høre Navnet, men fortsæt Undersøgelsen, læs, sammenligu, bed til Herren og prøv Forjættelsen, at dersom de ville adlyde Principerne, skulle de modtage den Helligaand og derved kjende, om Værdommen er sand eller falsk.

(Mill. Star.)

Afsløsning.

Ældste Peter Anderson løses fra at præsidere over Kristiania Konference, og Ældsterne Lorenzo D. Stanchy og E. A. Olsen løses fra at arbejde i samme Konference.

Ældste Andrew C. Hjelbsted løses fra at præsidere over Aalborg Konference.

Ældste P. C. Christensen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Theo. Tobiasen løses fra at præsidere over Gøteborg Konference, og Ældste Abel Erickson løses fra at arbejde i samme Konference.

Ældste Alfonso B. Irvine løses fra at præsidere over Skåne Konference.

Ældsterne Joh. L. Halbom og L. E. Danielson løses fra at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste Hyrum D. Jensen løses fra at arbejde i Kristiania Konference.

Alle med Tilladelse til at rejse hjem til Zion. Disse Brødre have udført en god Mission, og vi ønsker dem en lykkelig Hjemrejse og Guds Betsignelser for deres trofaste Arbejde.

Beskikkelse.

Ældste D. R. Brown beskikkes til at præsidere over Kristiania Konference.

Ældste James C. Jensen beskikkes til at præsidere over Aalborgs Konference.

Ældste Henry M. Pearson beskikkes til at præsidere over Gøteborgs Konference.

Ældste Peter G. Hanson beskikkes til at præsidere over Skåne Konference.

Afsløsning og Beskikkelse.

Ældsterne Jens J. Jensen og Joseph Larsen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Skåne Konference.

Disse Brødre have arbejdet med megen Nidkjærhed for at forkynde Evangeliet paa Bornholm og antom som Landsforviste til Kjøbenhavn den 3. Marts.

C. H. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Malmö, den 24. Februar 1897.

Præsident C. N. Lund.

Kjære Broder!

Jeg er just hjemkommen fra en Tur i Konferencen og sender Dem herved en kort Beretning om min Rejse.

Jeg forlod Malmö den 10. Januar, bestemt paa at besøge alle Konferencens Grene. Jeg rejste først til Helsingborg, hvor jeg havde den Fornøjelse at møde Elbsterne Isaac Carlson og C. W. Anderson, som arbejde i den Gren, og vi tilbragte en behagelig Tid sammen. Disse Brødre have arbejdet under ugunstige Omstændigheder, fordi de ikke have været istand til at leje et passende Foramlingslokale eller en passende Lejlighed; men de ere alligevel nidkjære og udføre et godt Arbejde ved at udjyrede Skrifter og ved private Samtaler. Ved vort Besøg havde de lejet et Lokale og annuældt Prædikanter og Sangere fra Malmö, og vi afholdt et interesjant Møde; Broder Lee leverede Sangene. Om Mandagen afholdt vi et Møde i Afholdsforeningens Lokale i Råå. Folket der har en ejendommelig Maade at bekendtgjøre paa. Naar Noget ønskes at bekendtgjøre et Møde eller Foredrag, gaar han til Formanden for, hvad de kalde Støcken. Støcken bestaar af et Bræt, omtrent 3 Fod langt, hvorpaa Bekendtgjørelsen opklæbes, og naar der er betalt Manden en bestemt Sum for hans Tjeneste, bærer han Støcken til det første Hus og efterlader den der. Naar Familien i det Hus har læst den, bringe de den til den næste Familie til Gjennemlæsning og videre Forsendelse, og jaaledes gaar det fra Hus til Hus gennem hele Byen. Derjom det haster med Bekendtgjørelsen, eller den er særlig vigtig, jættes en Fjeder i Støcken, hvilket be-

tyder, at den maa flyve. Broder Carlsson skrev en opsigtsvækkende Bekendtgjørelse, lejede 6 Støcke, satte en Fjeder i hver og satte dem i Omløb paa forskellige Steder i Byen. Resultatet blev, at da Tiden kom, var det store Lokale fuldt af intelligente Tilhørere, og de lyttede i halvanden Time til Evangeliets Forkyndelse, før de vidste, at vi vare Mormoner. Da bare vi vore Vidnesbyrd for dem, og de bleve øjensynligt overraskede, men tilfredse. Vi haabe, at Herren vil velsigne vor ringe Bestræbelse.

Om Onsdagen havde vi et Møde i Afholdsforeningens Lokale i Viken. Her bekendtgjøres paa en anden Maade. Jstedet for at sende en „Stoek“ omkring gaar en Mand gennem Gaderne og blæser i „Luren“, et musikalsk Instrument; Folkene komme derpaa ud af deres Huse, og han udraaber sit Budskab. Denne Gang raabte han, at Mormon-Prædikanter vare ankomne til Byen og vilde tale i ovennævnte Lokale samme Aften. Vikens Indvaanere havde aldrig før hørt Mormonerne tale, og vi havde fuldt Hus; endogjaa staaende Pladser vare optagne.

Da vi havde afholdt nogle faa andre Møder i den Gren, rejste jeg til Kristiansstad, hvor jeg fandt Elbsterne Underberg og Ericsson ivrigt beskæftigede med at forkynde Sandhedens Evangelium. Skjønt disse Brødre bestandig ere i Virksomhed, er det ikke muligt for dem at efterkomme Folkets Krav. Der behøves to gode Missionærer mere i den Gren; thi der gives Lejlighed til at afholde Møder hver Aften, og Brødrene berette tillige, at der gives andre Lejligheder, som Tiden ikke tillader dem at benytte. Denne Gren udgjorde tidligere to store Grene. Vi holdt mange

Møder der i Grenen og blandt dem et stort Møde i Afholdsforeningens Lokale i Kristiansstad.

Dernæst tilbragte jeg nogle Dage i Blekinge, Karlskrona Gren, i Selskab med Uldsterne Thomas Halverson og Andrew Peterson. De sige, at Udsigterne for Evangeliets Fremgang ere bedre, end de have været i lang Tid. Der var megen Sne, og vi afholdt kun fire Møder; jeg tog dernæst med Toget til Malmö.

Uldsterne P. Magnusson og J. D. Hagman vække betydelig Opsigt i Lunds Gren, holde mange Møder og døbe trods den stærke Kulde Udskillige.

Nogle gode, oprigtige Menneſter, som ikke kunne sætte „Lysket under Skjæppen“, have begjæret Daab her i Malmö. Vore Møder ere godt besøgte, og Udskillige søge efter Guds Rige, skjønt det er klart, at alle de onde Magter ere forenede mod os. Prædikanterne i de forskjellige Trossamfund arbejde imod os, men Sandheden vil sejre.

Broder Lee gjør meget god Fremgang i Sproget og aflægger Besøg blandt Folket hver Dag. P. G. Hansen, omrejsende Uldste, er for Tiden i Malmö, og vi ere Alle forenede i vore Bestræbelser for at bringe Evangeliet til dem, som vi komme i Berøring med.

Naar alle Ting tages i Betragtning, ere Udsigterne lovende i Skåne Konference, og jeg tror, at dersom Enhver gjør sin Pligt, vil Gud give Tilvæksten, og vi ville have en rig Høst, hvorfor vi altid skulle takke og prise Gud. Skåne Konference behøver flere Missionærer; „thi Høsten er stor, men Arbejderne ere Faa“.

Brødrene forene sig med mig i en hjertelig Hilsen til Dem og Brødrene i Nr. 14. Vor Bøn er bestandig, at Herren vil velsigne og styrke Dem i Udførelsen af Deres høje og hellige Pligter.

Deres Broder i Evangeliet
A. B. Irvine.

Frafaldet.

Det paaſtaas i Almindelighed, at de forskjellige kristne Kirker ere lige ſaa mange forskjellige Grene af Guds Rige; og det synes, at man almindelig antager, at Jesus oprettede Riget, for at det aldrig mere ſkulde omſtyrtes eller blive overladt til et andet Folk, at „det ſkulde knuſe og tilintetgjøre alle andre Riger, men ſelv beſtaa evindeligt“. (Dan. 2,44.) Denne Paaſtand tillægges Skriften en forkert Betydning.

Kristi Evangelium var ſimpelthen det glade Budſkab om det tilkommende Rige. (Ap. G. 1, 6—8.) Det ſønderbrød og tilintetgjorde intet Rige, langt mindre alle de Riger, der fandtes paa

Jorden paa den Tid. Det var derfor ikke Stenen, ſom Daniel ſaa Iſreben, „og det ikke ved Hænder, og den ſlog Billedet paa dets Fødder . . . og knuſte dem“ (Dan. 2,34.); thi Billedets ti Tæer (Europas moderne Riger) eksisterede ikke paa den Tid; det romerſke Rige var endnu ikke delt. Heller ikke var Evangeliet, ſom Jesus og Apſtlene forkyndte, det Rige, ſom ſkulde oprettes „i diſe (ti) Kongers Dage; thi de opkom ikke før omtrent 1600 Aar efter Kristus, og de eksistere endnu; de ere ikke tilintetgjorte.

Kristi Kirke var ikke Riget, hvorom Daniel profeterede, da han udlagde

Nebucadnezers Drøm om Billedet (Dan. 2, 31.—45.), hvis Hoved (forestillende det babyloniske Kejserdømme) var af „fint Guld“; Brystet og Armene (forestillende Medernes og Persernes Riger) vare af Sølv; Bugen og Lænderne (forestillende det græske Kejserdømme) vare af Kobber; Benene (forestillende det romerske Rige), Fødderne og Tærne (forestillende de nuværende europæiske Riger) dels af Jern og dels af Ler. Det Rige, som skulde knuse og tilintetgjøre disse Riger, er ikke nogen af de europæiske Kirker eller noget af de europæiske Riger; thi ingen af dem blev oprettet af „Himmelens Gud“; de bleve alle oprettede af Mennesker. Det Rige kunde heller ikke være det glade Budskab, som Jesus og Apostlene forkyndte; thi det Budskab forstummede; Kirken mistede sin Myndighed, sit Præstedømme og sine Velsignelser; Folket overtraadte Lovene, forandrede Skikkene og forfalskede og mistolkede Lærdømmene, indtil kun Brudstykker af Evangeliet bleve tilbage, spredte blandt de kristne Kirker, og saa Lidet er levnet, at disse kun ere udvortes Skikkelser af det sande Evangelium, uden dets Kraft, Gaver, Organisation og Myndighed.

Det store Forsald fra Evangeliet begyndte allerede i Apostlenes Dage. Paulus siger, at Mange havde lidt Skibbrud paa deres Tro, og hans gjentagne Advarsler mod Kirkenes Tilbagegang ere meget betegnende. Han siger:

„Sag undres paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Naade, til et andet Evangelium. . . . O, I uforstandige Galater! hvo har fortryllet Eder, at I ikke lyde Sandheden? Eder, hvem Jesus Kristus blev malet for Øjne, som forskæftet for Eder Sog frygter for Eder, at jeg maaste har arbejdet forgjæves paa Eder. (Gal. 1,6.; 3,1.

4,11.) Men jeg frygter, at ligesom Slangen bedrog Eva med sin Træstthed, saaledes skal Eders Sind fordærves fra det oprigtige Sindelag mod Kristus. (2. Cor. 11,3.) O, Thimotheus! bevar det, som er Dig anbeforet, og fly den vanhellige, løse Snak, og Tvistighederne af den falskelig saakaldte Kundskab, hvilke Mogle bekjende sig til, og fejlede i Troen. (1. Tim. 6, 20. 21.) Derfor paaminder jeg Dig, at Du opflammer den Guds Naadegave, som er i Dig formedelst mine Hænders Paalæggelse Du ved, at alle de i Asia have vendt sig fra mig. (2. Tim. 1, 6. 15.) Thi Mange ere gjenstridige, jøre forsængelig Snak og bedaare Sindet, mest de af Omstjærelsen, paa hvilke man bør stoppe Munden, thi de forvirre hele Huse, idet de lære, hvad utilbørligt er, for slet Bindings Skyld. (Tit. 1, 10. 11.) Thi skjønt I efter Tiden endog burde være Lærere, have I atter Behov, at man skal lære Eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord. (Heb. 5,12.) Thi jeg ved dette, at der skal komme svare Ulve iblandt Eder efter min Vortgang, som ikke skulle spare Hjorden, og af Eder selv skulle opstaa Mænd, som skulle tale forvendte Ting, at drage Disciplene efter sig“. (Ap. G. 20, 29. 30.)

Men vi have endnu større Vidnesbyrd end Apostlenes. Jesus selv græd over Jerusaleem, fordi den forfalskede ham, og han bebrejdede „de Stæder“, i hvilke hans fleste kraftige Gjeringer vare gjorte, fordi de ikke havde omvendt sig (Matt. 11,20.), og underrettede Pilatus om, at han var kun „kommet til Verden for at vidne om Sandheden“. Han sagde ligeledes: „Mit Rige er ikke af denne Verden; var mit Rige af denne Verden, havde vel mine Tjenere stridt derfor; at jeg ikke var bleven overantvordet Jøderne; men nu er mit

Rige ikke af denne Verden". (Joh. 18, 36. 37.) Til sidst udsendte han sine Apostle i den ganske Verden for at indbyde til Bryllup — ikke et Bryllup, som allerede var beredt, men et forestaaende — en Fest, der vil blive afholdt, naar et tilstrækkeligt Antal Gæster er beredt. Kristus kom for at forsones for Menneskenes Synder og tilvejebringe Saliggjorelse; men Tiden forestaar endnu, da han vil komme for at regjere i Herlighed, og da Riget, hvorom Profeterne spaaede, og hvortil Johannes den Døber og Apostlene glædede sig, skal blive oprettet for aldrig mere at omstyrtes.

Apostlene vare meget heldige i deres Virksomhed for at udbrede Evangeliet; men igjennem deres Profetier lyder der en ofte gjentagen Advarsel mod Frasalbet, som i Birkeligheden var et Tegn i de Tider og viste sig stærkt i deres Dage. De forudsagde, at Branglære og Frasalb vilde tiltage indtil Kristi andet Komme.

„Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente; thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegierrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulhdige, utatnemmelige, vanhellige, ukærlige, uforsigelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elste Bellyst, end de elste Gud, som have Gudfrugtigheds Skin, men fornægte dens Kraft; sly ogsaa disse. (2. Tim. 3, 1—5.) Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, og de skulle vende Ørerne fra Sandheden, men henvende sig til Fabler. (2. Tim. 4, 3. 4.) Skriv til Menighedens Engel i Ephesus: . . . Kom ihu, hvorfra Du er falden,

og vend om og gjør de forrige Gjeringer . . . , og skriv til Menighedens Engel i Pergamus: . . . Vend om! men hvis ikke, kommer jeg snart imod Dig; og skriv til Menighedens Engel i Thyatira: . . . men jeg har noget Lidet imod Dig; og skriv til Menighedens Engel i Sardes: . . . jeg ved Dine Gjeringer, at Du har Navn som levende, endog Du er død; og skriv til Menighedens Engel i Philadelphia: . . . thi Du har en liden Kraft . . . hold fast ved det, Du har; og skriv til Menighedens Engel i Laodicea: . . . efterdi Du hverken er kold eller varm, vil jeg udspy Dig af min Mund". (Aab. 2. og 3. Kap.)

Johannes' Epistel til de syv Kirker i Asien var den sidste til disse Folk, og den viser tydeligt, hvor udstrakt Frasalbet var blandt dem allerede paa den Tid. Kirken i Smyrna var den eneste, der blev anerkjendt som „rig“, og ingen Trudsler bleve udtalte mod den.

Stjont Forsølgelse ikke kan forandre den Oprigtiges Tro, hidrog den ikke desmindre til at fremstjnde den Apostasi, der allerede ulmede i Manges Hjertes. (2. Thes. 2, 1.—10.) Den jødiske Forsølgelse begyndte med Stephanus', Jakobs og mange Andres Martyrdom. Derpaa fulgte i Aaret 65 under Kejser Nero den romerske Forsølgelse, hvorved Peter og Paulus bleve henrettede og mange Hellige tilfattede Lidet, ofte paa den grusomste Maade. Den anden romerske Forsølgelse rasede i Aaret 93 eller 94. I det andet Aarhundrede var Forsølgelsen heftigst under Marc. Aurel, særlig i Frankrig. I det tredje Aarhundrede under Severus, Dicus og Diocletian „sloed det kristne Blod i Strømme i det romerske Kejserdømme. Overalt bleve de kristne Kirker lagte i

Ruiner og suspenderede. Størstedelen flyede fra Provinserne og søgte Tilflugt blandt Barbarerne . . . Af Frygt for at blive pinte begik Mange Selvmord, medens Mange fornægtede Troen, og de Tiloversblevne vare svage, fattige, frygtsomme Personer“. (Mosheims Kirkehistorie.) De Hellige bleve overvundne, som Profeterne havde forudsiget.

Den romerske Kæjser Constantins Omvendelse til Kristendommen i Aaret 312 tjente kun til at forøge Strafaldet. Han demoraliserede og fordærvede Kirken ved at belæse fremragende Mænd, som tidligere havde foragtet og forfulgt de Troende, med Gunst og Ære. Borgene og Hedningerne bleve ved denne Fremgangsmaade omvendte i Hobetal, og for at behage disse bleve Kirker, Rogelser og Ceremonier formerede, og Daabsmåden blev forandret fra Begravelse til Bestænkelse. Novatus, en fremragende Kjetter, udsatte Daaben, for at han kunde forlyste sig i et syndigt Liv, indtil Døden nærmede sig; han blev da døbt med Bestænkelsens Daab, men det er et Spørgsmaal, siger Eusebius, om man virkelig kan sige, at han annammede Daaben. Ordianserne bleve da betyngede med Ceremonier og hyderligere forvanskede ved at anvende dem paa spæde Børn. Nadverens Brug blev ligeledes forandret og Messen indstiftet.

En anden Aarsag, der paastyndede Strafaldet, var Præstedømmets Borttagelse, efterhaanden som de, der besad det, døde eller faldt fra. Apostelmyndigheden syntes at ophøre ved Døden af de i det nye Testamente omtalte Apostle. Kirkens Grene vare efter den Tid under Ledelse af en Ældste eller en Biskop, bestikket af Apostlene. Biskopperne vare lige i Myndighed. Apostlene udnævnte Biskopperne, og Menig-

heden, som de skulde bestyre, anerkjendte dem ved fælles Afstemning. Fælles Afstemning blev stedse brugt. Biskopperne i større Stæder bleve omfider kaldte Erkebisper, begrundet paa deres udstrakte Indflydelse, og de anmasede sig Herredømme over de omgivende Biskopper og Kirker. Paa Grund af Roms store Fremragenhed udmærkede dens Biskop sig særlig. Det blev endog saa paastaet, at Peter, den fornemste Apostel, var den første Biskop i Rom. Et Sagn nedarvet fra Trensus og omhyggelig opbevaret af den romerske Kirke, siger: „Da de velsignede Apostle (Peter og Paulus) havde grundlagt og oprettet Kirken (i Rom), overleverede han Embedets Forvaltning til Linus, omtalt i Brevet til Thimotheus; Linus blev efterfulgt af Anacleus og denne igjen af Clement, som paa tredie Haand modtog Biskop-Myndigheden fra Apostlene“.

Denne af den romerske Biskop paatagne Myndighed blev i det tredie Aarhundrede modarbejdet af Cyprian, Biskop i Chartago, som gjorde Krav paa lige Myndighed med og Uafhængighed af andre Biskopper. I Aaret 451 erklærede et Kirkemøde, afholdt i Chalcedon, at Biskoppen i Konstantinopel havde samme Myndighed som Biskoppen i Rom; men efter langvarig Anstrængelse overgik omfider den romerske Biskop alle sine Rivaler; „thi ved at opmuntre stridende Partier til at appellere til ham; ved at paatage sig Omsorg for andre Kirker, under Skin af Embedspligter; ved at udnævne Biskopper for Kirker, over hvilke han ikke havde nogen Myndighed; ved at fordrø Regnskab fra fremmede Kirker; ved at paatvinge andre Kirker sine Skikke og Ritualer; ved at gjøre Krav paa Fortrin som Apostlen Peters Efterfølger; ved at true med at afstjære dem, som ikke vilde underkaste sig hans Kjendelser;

ved at modtage den Gæsbetvæning, som Barbarerne tidligere skjænkede deres hedenske Præster; ved at anmasse sig verdslig Magt over Regenter; ved store Gaber af Land fra Konger og

Kejsere — ved disse Midler blev den store, men fordærvelige Magt oprettet, for hvilken Monarkerne bævede, og som for Tidsalbre afgjorde Europas Skjæbne". (Roberts Kirkehistorie Side 172.)

(Fortsættes.)

Blandinger.

Den lille Ø Arcta i Middelhavet har i længere Tid været Stueplads for Myrderier og Blodsudgydelse, hovedsagelig begrundet paa religiøst Had mellem Tyrkerne og Kretenserne, Dens blandede Befolkning. I Midten af sidstafvige Februar landfattede Grækenland en Del Tropper paa Den for at gjøre Ende paa Urolighederne. De europæiske Stormagters Flaader have i flere Maaneder paraderet i Dens Farvande uden at være i Stand til at bringe Rolighed tilveje blandt den oprørte Befolkning. Den var saaledes i Stormagternes Hænder; men desuagtet har Grækenland erklæret at ville annektere den og nægter at trække sine Tropper tilbage trods Magternes Note. Den lille Ø er nu et Skatbræt for de europæiske Diplomater. Hvad Enden vil blive er vanskeligt at sige; men Krigsflyerne ere meget truende.

Dødsfald.

Maren Stine Jensen, f. Petersen, født i Utterslev, Laaland, den 6. Maj 1857, annammede Evangeliet i Blands den 30. August 1876, emigrerede til Utah i 1882 og døde i Newton efter 5 Aars Svaghed den 7. Januar 1897.

Alette Arnesen, f. Christiansen, født i Ulensager, Norge, den 18. Marts 1857, annammede Evangeliet i Kristiania den 8. August 1886, emigrerede til Utah i 1890 og døde af Kystsygdom i Salt Lake City den 23. Januar 1897.

Hartvig Nielsen, født i Drammen, Norge, 1881, emigrerede til Utah i 1888 og døde af Tyfusfeber i Salt Lake City den 16. Januar 1897.

Anna Stine Magnusson, f. Erickson, født i Højum Sogn, Sverige, den 8. September 1857, annammede Evangeliet i 1877 og rejste kort efter til Aarhus, Danmark, emigrerede til Utah i 1883 og døde nogle Dage efter sin Nedkomst i Sandy, Utah, den 8. Januar 1897.

Indhold:

Tale af Præsident George D. Cannon	177	Afløsning og Bestikkelse	186
Ældste Eddard Steverson	181	Korrespondance	187
Religionskisterne	183	Frafaldet	188
Ukens Betsignelse	183	Blandinger	192
Red. Bem.:		Dødsfald	192
Sandhed og Bildfarelse	184		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).

1897.